

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie ze skargi wierzyciela J. O.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 22 stycznia 2007 r., sygn. akt III Cz (...),

w sprawie ze skargi J. O.

przy uczestnictwie M. B. i R. B.

o ustalenie kosztów postępowania egzekucyjnego, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 listopada 2008 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wniesiona przez wierzyciela J. O., zastępowanego przez profesjonalnego pełnomocnika, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 22 stycznia 2007 r. podlegała odrzuceniu z następującej przyczyny.

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotne wymogi, czyli warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi „wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie - w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia - jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżąca powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie

przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia.

Należy podkreślić, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną lub skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności orzeczenia (Zob. T. Ereciński w: Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, Część pierwsza - Postępowanie rozpoznawcze, Część druga - Postępowanie zabezpieczające, wyd. 2, tom 2, red. T. Ereciński, Warszawa 2007, s. 327).

Zaznaczenia wymaga również, że zgodnie z 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (nie tylko „wskazać”), iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz w drodze stosownego wywodu dowieść jej istnienia i przekonująco uzasadnić wskazując przepisy prawa, na których oparł swoją argumentację.

Zawarta w punkcie 5 wniesionej skargi argumentacja nie może być uznane za prawidłowe (wystarczające) wypełnienie obowiązku nałożonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Mając na względzie, że skarga dotknięta wskazanym brakiem podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.), Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.